

Så vil jeg godt sige, at SF varmt støtter det forslag, der er fremsat af Det Radikale Venstre, om, at der skal udarbejdes en strategi for afviklingen af EU's landbrugsstøtte. Det er jo netop her, skillelinjen går. Vil man nøjes med at sige, at man principielt er for, at landbrugsstøtten afvikles, og at man i øvrigt vil reagere, når Kommissionen kommer med forslag til midtvejsevalueringen, eller vil man være proaktiv – ministeren brugte faktisk selv det ord – og sige: Hvordan kan man komme ud af landbrugsstøtten hurtigst muligt og på en ordentlig måde?

Det handler jo om, at man skal overbevise nogle andre i EU om, at det er fornuftigt at komme ud af landbrugsstøtten, og hvis man skal overbevise dem om det, handler det også om, at man skal kunne fremlægge nogle forslag til, hvad der så skal gøres.

Nogle vil naturligvis gå konkurs, fordi landbrugsstøtten har været med til at jobbe jordpriserne op. Anderledes kan det ikke være. Hvad er det for en gældssanering, man vil fremlægge, og efter hvilke principper? Hvad vil man gøre med de dele af marginaljordene, hvor man må sige, at det er vigtigt stadig væk at have en eller anden aktivitet, som ikke skal overgå til natur? Hvordan vil man sikre en ordentlig måde at gøre det på? Hvad vil man gøre for de mennesker, der ikke har deres job mere? Vil man give dem en eller anden form for personlig støtte over en længere periode, og hvordan vil man dele den opgave mellem EU-finansiering og national finansiering? Hvordan vil man skabe andre job i landområderne? Med andre ord: Hvordan vil man styre den støtte, der er til landdistrikterne i øjeblikket, på en mere hensigtsmæssig og prioriteret måde, end det sker nu?

Det er sådan nogle ting, der skal indgå i det, og der skal også indgå en tidsplan i det. Så det er ret åbenlyst, og jeg er da sikker på, at hvis regeringen stod over for et andet område, der ikke handlede om landbruget, ville den også sige, at når vi gerne vil ud af et eller andet, så vil vi selvfølgelig også have en strategi for, hvordan vi kommer ud af det.

Der er jo ingen tvivl om, at den landbrugspolitik, vi har i EU, uanset at den er ændret adskillige gange over de seneste i hvert tilfælde 10-15 år, i bedste fald er spild af penge, og det er i bedste fald. Men der er jo ikke engang tale om bedste fald, for den er skadelig for den tredje verden, mange i den tredje verden i hvert tilfælde. Det er også sagt heroppe flere gange. Den er ska-

delig for naturen og biodiversiteten i EU. Den koster skatteyderne en temmelig stor sum penge, og den dræner jo EU's budget, som er begrænset af, hvor stort det kan være, for midler, som kunne bruges til andre og mere fornuftige ting, bl.a. forskning og udvikling, men også etablering af nye grønne arbejdspladser og bekæmpelse af den globale opvarmning, som er et problem for EU og for hele kloden.

Så vil jeg også sige, at WTO-forhandlingernes sjette ministermøde, der var i Hongkong sidste år, jo også viste, at EU stort set ikke har nogen bevægelsesfrihed, når det kommer til stykket, i forhandlingerne om at gøre Doharunden til det, den egentlig skulle være, nemlig en egentlig udviklingsrunde, og det er et stort problem.

Man må også sige, at den er en trist gevinst for landmændene, for den giver dem jo ikke et normalt indtægtsniveau. Det hænger sammen med, at den her støtte bliver kapitaliseret i jordpriserne.

Så jeg synes sådan set, det er ret evident, at med så mange minusser i karakterbogen og så uendelig få plusser vil det være såre fornuftigt at lave en strategi og en form for handlingsplan. Hvordan kan man afhjælpe de problemer, der også vil komme af det? Hvordan kan man gå frem? Hvordan kan man hurtigere gå frem? Hvordan kan man overbevise de andre lande, hvor det jo allerede har været nævnt, hvem der måske er mindst interesseret i det i øjeblikket, om at få afviklet den her landbrugsstøtte? Det er jo trist at skulle se frem til, at der måske skal gå mange årtier, før man kan få afviklet landbrugsstøtten. Det synes jeg egentlig regeringen også burde kunne indse og derfor sige: O.k., det er ikke os selv, der har fundet på, at der skulle udvikles en strategi, men det er faktisk såre fornuftigt.

Jeg håber naturligvis, at det flertal, der har været i dag for det, også vil holde fast i, at vi i realiteten skal have en sådan strategi og have gennemarbejdet alle de problemområder, der er i forbindelse med det, og komme frem med konstruktive bud på, hvordan man kan afvikle landbrugsstøtten hurtigst muligt.

Kl. 21.10

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Der er ikke bedt om korte bemærkninger. Vi går så til den sidste ordfører i den almindelige række, og det er hr. Per Clausen.